

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
13 У 6935/16
28.05.2019.године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Вере Маринковић, председника већа, Ксеније Ивановић и Тије Бошковић, чланова већа, са судским саветником Љиљаном Милосављевић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиље А.А. Из ..., ... број ..., коју заступа пуномоћник Душан С. Обренчевић, а двокат из Београда, Кондина бр. 7, против тужене Скупштине градске општине Обреновац, Обреновац, Вука Караџића број 74., ради поништаја решења VII број: 020-125 од 24.10.2014. године, у предмету разрешења заменика Јавног правобраниоца градске општине ..., у нејавној седници већа одржаној дана 28.05.2019. године, донео је

П Р Е С У Д У

ТУЖБА СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА решење Скупштине градске општине Обреновац, VII број: 020-125 од 24.10.2014. године и предмет враћа надлежном органу на поновни поступак и одлучивање.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени орган Скупштина градске општине Обреновац, Обреновац, Вука Караџића број 74, да тужиљи А.А. Из ..., ... број ..., надокнади трошкове управног спора у износу од 16.890,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема писменог отправака пресуде.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем, у тачки 1. диспозитива, разрешава се А.А., дипломирани правник из ..., дужности заменика Јавног правобраниоца градске општине ..., са даном 24.01.2014. године, а тачком 2. диспозитива, одређено је да ће се ово решење објавити у „Службеном листу града Београда”.

Тужбом поднетом Управном суду дана 26.04.2016. године тужиља је, преко пуномоћника, оспорила законитост решења туженог органа из свих законом прописаних разлога. Посебно је истакла да је решење незаконито у потпуности, с обзиром да су учињене битне повреде одредаба Закона о општем управном поступку,

на начин што је доношењу решења предходила фингирана процедура и поступак који је требао да доведе до одлучивања о разрешењу тужиле. Такође је истакла да оспорено решење не садржи образложење, односно део у коме се наводи правни основ и разлози за одлуку из диспозитива, осим уопштене формулације, да постоји неодложна потреба да се изврше кадровске промене, па је остало нејасно која је то неодложна потреба и у чему се иста огледа. Поред наведеног истакла је и да су оспореном одлуком тужилу повређена Уставом и законом зајемчена права. С тим у вези тужила се позива на повреду одредбе члана 6. став 4. Одлуке о јавном правобранилаштву општине Обреновац, одредбе члана 21. став 3. и члана 60. став 1. и 3. Устава Републике Србије, као и одредбе члана 1. став 3. Закона о радним односима у државним органима. Предложила је да Суд тужбу уважи, оспорено решење поништи и предмет врати туженом на поновно одлучивање, као и обавезе туженог да тужилу надокнади трошкове управног спора које је определила и то: за састав тужбе износ од 16.500,00 динара по АТ, као и судске таксе за тужбу по ТТ.

У одговору на тужбу, тужени орган је оспорио наводе тужбе у целости. Пре свега се тужени орган позива на одредбе члана 3., 4., и 5., Закона о управним споровима и истиче да Управни суд није надлежан да одлучује у овој правној ствари, те се позива на став суда од 27.05.2013. године, и на став Врховног суда Србије у одлуци Увп I 404/04 од 15.06.2005. године, који је заузео став да је у овом случају тужба недопуштена, због чега предлаже да суд тужбу одбаци. Даље истиче да је тужени у свему поступао у складу са Законом о јавном правобранилаштву и Одлуком о јавном правобранилаштву општине Обреновац, као и спровео процедуру и поступак у складу са Статутом градске општине („Службени лист града Београда” 19/14, 73/14), као основног општег акта општине, и одредбама Пословника Скупштине градске општине („Службени лист града Београда” 6/11), а преко извршних органа градске општине и преко сталних радних тела Скупштине градске општине, сагласно њиховим надлежностима, односно правима и обавезама, као и овлашћењима утврђеним наведеним општим актима и Статутом града Београда. Скупштина као пета по реду у 2014. години одржана је дана 24.10.2014. године, у 10,00 часова, где је између осталог председник Скупштине градске општине изашао са предлогом о разрешењу А.А., дипломираног правника из ..., дужности заменика Јавног правобраниоца градске општине ..., под тачком 12., што се види из предлога допуне дневног реда VII-01 број: .../32-1 од године. На седници од 55 одборника Скупштине градске општине Обреновац, присуствовало је 47 одборника, од којих за разрешење тужиле гласало је 36 присутних одборника, а није гласало 11 присутних одборника, с тим што је записник са ове седнице усвојен на шестој седници Скупштине одржаној дана 30.12.2014. године са 41 за и 6 није гласало. Посебно истиче да је предметну одлуку донео колегијални орган у складу са Статутом и Пословником тако да је у свему испоштована законска процедура. Са разлога наведених у одговору на тужбу туженог, као и осталим наводима тужени је предложио да Управни суд, предметну тужбу решењем одбаци или донесе пресуду којом тужбу у целини одбија као неосновану, јер оспореним решењем чији се поништај тражи, није повређено било које право тужиле од стране Скупштине општине Обреновац.

Управни суд је, пре свега, одбио као неосноване наводе туженог да тужбу треба одбацивати, као недопуштену, јер по оцени туженог у конкретном случају

суд није надлежан да одлучује у овој правној ствари, позивајући се на одредбе чланова 3, 4, и 5. Закона о управним споровима, на став Управног суда од 27.05.2013. године, и на став Врховног суда Србије изражен у одлуци Увп I 404/04 од 15.06.2005. године.

Наиме, према одредби члана 3. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" бр. 111/09), у управном спору суд одлучује о законитости коначних управних аката, осим оних у погледу којих је предвиђена другачија судска заштита (став 1.); у управном спору суд одлучује и о законитости коначних појединачних аката којима се решава о праву, обавези или на закону заснованом интересу, у погледу којих у одређеном случају законом није предвиђена другачија судска заштита (став 2.); суд у управном спору одлучује и о законитости других коначних појединачних аката када је то законом предвиђено (став 3.).

Према налажењу Управног суда, а имајући у виду цитирану одредбу члана 3. Закона о управним споровима, те чињеници да се оспореним решењем Скупштине градске општине Обреновац, као органа јединице локалне самоуправе, тужила разрешава функције заменика Јавног правобраниоца градске општине ..., то се у конкретном случају ради о коначном појединачном акту, којим се очигледно решава о праву и на законом заснованом интересу тужиле, због чега оспорено решење мора удовољавати захтевима законитости и правичности. Суд је приликом одлучивања имао у виду и да је ступањем на снагу Закона о запосленима у аутономним покрајинама и јединицама локалне самоуправе (12.03.2016. године), који се примењује од 01.12.2016. године, чланом 202. прописано да, даном почетка примене овог закона на функционере, службенике и намештенике у аутономним покрајинама и јединицама локалне самоуправе престаје сходна примена Закона о радним односима у државним органима ("Службени гласник РС", бр. 48/91, 66/91, 44/98 - др. закон, 49/99 - др. закон, 34/01 - др. закон, 39/02, 49/05 - УС, 79/05 - др. закон и 23/13 - УС).

Управни суд је у смислу одредбе члана 33. Закона о управним споровима („Службени гласник РС”, бр. 111/09), решио спор без одржавања усмене расправе, сматрајући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. наведеног Закона, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка ове правне ствари, нашао је да је тужба основана.

Из образложења оспореног решења произлази да је решењем Скупштине градске општине Обреновац, VI-01 број: 020-214 од 04.12.2012. године, А.А., овде тужила, именована на функцију заменика Јавног правобраниоца градске општине Такође произлази да је Комисија за кадровска и административна питања у поступку по поднетој иницијативи председника градске општине за разрешење именоване дужности заменика Јавног правобраниоца градске општине ..., на седници одржаној 23.10.2014. године, дала позитивно мишљење. Даље произлази да је Веће градске општине Обреновац, на седници одржаној дана 24.10.2014. године, утврдило предлог о разрешењу тужиле и исти доставила одборницима Скупштине градске општине на разматрање и одлучивање. Прихватајући наведени предлог, Скупштине градске општине Обреновац је

на основу одредбе члана 7. став 2. Одлуке о јавном правобранилаштву општине Обреновац („Службени лист града Београда” 19/14, 73/14), одредбе члана 24. став 33. Статута градске општине Обреновац („Службени лист града Београда” 19/14, 73/14), као и члана 102. Пословника Скупштине општине Обреновац, одлучила као у диспозитиву оспореног решења.

Одредбом члана 1. Закона о јавном правобранилаштву („Службени гласник Републике Србије”, број 43/91), који је престао да важи доношењем Закона о правобранилаштву („Службени гласник Републике Србије”, бр. 55/14), прописано је да, послове правне заштите имовинских права и интереса Републике Србије, аутономне покрајине, града и општине обавља јавно правобранилаштво, ако законом или одлуком аутономне покрајине, града или општине није другачије одређено.

Одредбом члана 7. став 2. Одлуке о јавном правобранилаштву општине Обреновац („Службени лист града Београда” 19/14, 73/14), која је донета на основу члана 1. Закона о јавном правобранилаштву („Службени гласник РС”, број 43/91), и члана 15. Одлуке о организацији у раду органа општине Обреновац („Службени лист града Београда” 22/91), као и одредбом члана 24. став 33. Статута градске општине Обреновац („Службени лист града Београда” 19/14, 73/14), прописано је да: Јавног правобраниоца и заменика именује и разрешава Скупштина општине.

Одредбом члана 102. Пословника Скупштине општине Обреновац, прописано је да Скупштина доноси: одлуку, програм, стратегију, план, решење, закључак, Пословник, препоруку, друге акте у складу са законом, Статутом града Београда, Статутом и овим Правилником и доноси аутентично тумачење прописа чији је доносилац. Скупштина доноси годишњи програм рада на предлог председника Скупштине.

Одредбом члана 3. Закона о запосленима у аутономним покрајинама и јединицама локалне самоуправе („Службени гласник РС”, број 21/16, 113/17 – др. закон и 95/18), у ставу 1. прописано је да, запосленима, у смислу овог закона, сматрају се функционери који на основу законом или покрајинским прописом утврђене обавезе или овлашћења, имају обавезу, односно користе право да буду на сталном раду (у даљем тексту: заснивају радни однос) ради вршења дужности, службеници и намештеници, односно у ставу 2. је прописано да, функционер је изабрано, именовано, односно постављено лице (осим службеника на положају) у органима аутономне покрајине и јединице локалне самоуправе, односно у органима градске општине, као и у службама и организацијама које они оснивају према посебном пропису.

Одредбом члана 4. став 2. наведеног Закона, прописано је да, послодавац функционера, службеника и намештеника у јединицама локалне самоуправе је јединица локалне самоуправе, док је ставом 4. прописано да, за функционере у јединицама локалне самоуправе, права и дужности у име послодавца, врши скупштина града, општине или градске општине, односно радно тело скупштине које је утврђено статутом или актом скупштине којим се уређује надлежност, састав и организација радних тела скупштине.

Одредбом члана 8. ставом 2. истог Закон, прописано је да, избор, именовање, постављење, као и разрешење функционера у јединицама локалне самоуправе, врши се у складу са посебним прописима и овим законом, статутом јединице локалне самоуправе и одлукама јединице локалне самоуправе којима се уређује оснивање служби и организација.

Одредбом члана 13. Закона о запосленима у аутономним покрајинама и јединицама локалне самоуправе, прописано је да, функционеру аутономне покрајине и јединице локалне самоуправе функција престаје у случају: 1. истека времена на које је изабран, именован или постављен; 2. подношења оставке; 3. разрешења, као и у другим случајевима утврђеним законом и другим прописима којима се уређује престанак функције, односно радног односа.

Имајући у виду напред наведено по оцени Управног суда основано се у тужби наводи да је у конкретном случају повређен закон на штету тужиле.

Наиме, образложење оспореног решења, сем навођења правних прописа који су примењени, не садржи утврђено чињенично стање, нити разлоге и оцену да ли су постојали законски разлози за разрешење тужиле - заменика Јавног правобраниоца градске општине ..., као ни да ли је одлука о њеном разрешењу донета у поступку и на начин прописан Законом. Осим тога, због недостатка образложења у оспореном решењу, тужили није омогућено да сазна разлоге на којима се оспорена одлука заснива, те самим тим Суд није у могућности да оцени законитост оспорене одлуке. Са наведених разлога, према налажењу Суда, оспорено решење не испуњава захтеве законитости прописане одредбом члана 198. став 1. Устава Републике Србије („Службени гласник РС”, број 98/06), којом је предвиђено да појединачни акти и радње државних органа, организација којима су поверена јавна овлашћења, органа аутономних покрајина и јединица локалне самоуправе, морају бити засновани на закону, као ни захтеве правичности, будући да свака странка у поступку има право на образложену одлуку. Наводи туженог у одговору на тужбу којим се образлаже оспореног решење, не могу се сматрати делом оспореног решења и због чега ови наводи нису од утицаја на другачију одлуку Суда.

Имајући у виду напред наведено, без утицаја на другачију оцену суда су наводи туженог да је након спроведеног поступка правилно тужени донео закониту одлуку о разрешењу тужиле, јер је у свему поступао у складу са Законом о јавном правобранилаштву и Одлуком о јавном правобранилаштву општине Обреновац, као и спровео процедуру и поступак у складу са Статутом градске општине, и одредбама Пословника Скупштине градске општине, а преко извршних органа градске општине и преко сталних радних тела Скупштине градске општине, сагласно њиховим надлежностима, односно правима и обавезама, као и овлашћењима утврђеним наведеним општим актима и Статутом града Београда.

Са изнетих разлога, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиле, Управни суд је донео одлуку као у ставу првом диспозитива пресуде на основу одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима и члана 42. став 1. истог закона. У извршењу ове пресуде, тужени орган је дужан да донесе ново и на

закону засновано решење, придржавајући се примедби суда изнетим у пресуди, у року и на начин прописан одредбом члана 69. став 2. наведеног закона.

Имајући у виду донету одлуку, суд је оценио да је основан захтев тужиле за накнаду трошкова управног спора, те је тужиле за састав тужбе досудио износ од 16.500,00 динара, у складу са Тарифом о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката ("Службени гласник РС", бр. 121/12) и трошкове судске таксе за тужбу у износу од 390,00 динара, сагласно Таксеној тарифи Закона о судским таксама ("Сл.гласник РС" бр.28/94...106/15), па је применом чл.153. и 154. Закона о парничном поступку ("Сл.гласник РС" бр. 72/11...87/18), који се сходно примењују на основу члана 74. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу II диспозитива пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 28.05.2019. године, 13 У 6935/16

Записничар
Љиљана Милосављевић, с.р.

Председник већа-судија
Вера Маринковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

СС